

Før dansk Rets Vedkommende har det været nødvendigt at udtale, at Forsikreren saaledes indtræder i Fordringshaverens Ret mod Skyldneren, uden at denne er overdraget ham ved Transport eller erhvervet ad eksekutiv Vej — ligesom den i sidste Nr. givne Regel heller ikke stemmer med almindelig dansk Ret.

Hvad der udtales i § 240 trænger ikke til nogen Begrundelse. Det er nødvendigt at give den Forsikrede Afgang til at søge Risikoen dækket uden Ophold andensteds, og der er derfor givet ham Ret til at hæve Forsikringen, naar der ikke i Tilfælde af Konkurs, Betalingsstandsning eller paa anden Maade konstateret Insolvens paa Anfordring stilles fyldestgørende Sikkerhed for Forsikringskontraktens Opfyldelse.

Andet Afsnit.

Om den Forsikredes Forpligtelser.

Ved Bedømmelsen af den Risiko, Forsikreren løber ved at indgaa Forsikringskontrakten, maa han hovedsagelig holde sig til, hvad der meddeles ham af Forsikringstageren. Der kræves derfor af denne den strengeste Redelighed med Hensyn til Opgivelsen af de forskellige Momenter, der kunne spille en Rolle for Forsikreren. Om de Pligter, der i denne Henseende paahvile den Forsikrede, handle §§ 241—244.

Ifølge § 241 skal Forsikringstageren underrette Assurandøren om alle de ham bekendte Omstændigheder, der kunne have Indflydelse paa Assurandørens Beslutning, om og paa hvilke Betingelser denne vil indlade sig paa Overenskomsten, med andre Ord om alle relevante Omstændigheder. Som relevant maa anses alt, hvad der ifølge et objektivt Skøn maa antages at forøge Forsikreren's Risiko, derimod kan det ikke findes, at saadanne Omstændigheder skulle meddeles, som uden tilstrækkelig indre Foranledning paa Grund af forudsatte Meninger eller et Lune kunne afholde en eller anden Forsikrer fra at afslutte Forsikringskontrakten. Udstøttet indskrænker sig til at give den almindelige Regel, men giver i Henhold til det tidligere bemærkede ikke nogen Specialisering af enkelte bestemte Fakta, der skulle meddeles.

Det er de Forsikringstageren bekendte relevante Omstændigheder, der skulle meddeles. Dige hermed bør efter almindelige Regler sættes, hvad der ikke uden grov Slødselshed kunde være ubekendt for ham, men videre bør Forpligtelsen heller ikke strækkes, idet det

nemlig ikke er Meningen at paalægge ham nogen Pligt til at indhente Oplysninger. Hvorvidt en Omstændighed er eller maa antages at have været bekendt for Forsikringstageren, maa afgøres efter almindelige Bevisregler, og man har ikke i denne Henseende fundet Anledning til, saaledes som ifst i fransk Lov §§ 366 og 367, jfr. ogsaa Romv. 1850 § 147, at opstille Præsumptioner.

Ifølge § 241 er det ikke alene de Omstændigheder, der ere Forsikringstageren bekendte, som skulle meddeles, men, forsaavidt Forsikringen afsluttes for fremmed Regning eller ved Mellemmænd, tillige de Omstændigheder, der ere den Forsikrede og Mellemmændene bekendte. Herved er det dog en Forudsætning, at de Optrædende kunne betragtes som virkelige Fuldmægtige og ikke som blotte Budbringere. Naar en Principal i god Tro sender sin Kommiss for at afslutte en Forsikring, og denne undervejs hører, at Skibet er forlist, er han altsaa udeluttet fra at tegne Assurance selv eller ved Mellemmænd. Derimod kan et Bud, der sendes med et Brev, ikke være forpligtet til at opgive for Forsikreren, at han undervejs har faaet Meddelelse om Skibets Forlis. Denne Distinktion ligger formentlig tilstrækkelig tydeligt i det i § 320 brugte Udtryk: „Mellemmænd“. Hvorvidt ibrigt en Person skal betragtes som Fuldmægtig eller blot som Budbringer, maa afgøres efter de konkrete Forhold.

Fra Reglen om, at alle de relevante Omstændigheder skulle opgives, som ere bekendte for den Forsikrede, Forsikringstageren og mulige Mellemmænd, gøres der i § 242 tre Undtagelser. For det første behøve saadanne Omstændigheder ikke at opgives, som Forsikreren kender eller med Føje maa forudsættes at kende. Saaledes er det ikke nødvendigt at nævne, hvad der er notorisk eller almindelig bekendt paa Børsen eller i Handelsverdenen. Ibrigt vil det stundom kunne være vanskeligt at afgøre, naar dette er Tilfældet, og man maa ved Afgørelsen vogte sig for at gaa Assurandøren for nær. Naar det bør ved Bedømmelsen erindres, at denne ikke tidligere har havt Opfordring til at følge vedkommende Skibs Fart med Opmærksomhed. Der kan derfor eksempelvis ikke uden videre gaas ud fra, at Assurandøren kender Omstændigheder med Hensyn til Skibet, som have været refererede i Bladene eller i Skibsefterretninger; thi selv om han har læst disse, har der ikke været nogen Opfordring for ham til at bevare dem i sin Huskomme. For det andet behøve ikke saadanne Omstændigheder at angives, der først saa sent komme til Paagældendes Kundskab, at han ikke uden